

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 6385/2024
19.12.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца ЈКП „Инфостан Технологије“ са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Милош Вучковић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Никола Вуловић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 10342/19 од 13.07.2023. године, у седници одржаној 19.12.2024. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 10342/19 од 13.07.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 10342/19 од 13.07.2023. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 10342/19 од 13.07.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду П 1866/18 од 10.06.2019. године, којом је укинут закључак о извршењу јавног извршитеља Светлане Манић из ... Иивк 191/14 од 28.02.2014. године, усвојен тужбени захтев, обавезан тужени да тужиоцу на име дуга исплати 19.207,45 динара, са законском затезном каматом од 16.12.2015. године до исплате, констатовано да је тужба повучена за износ од 4.680,00 динара на име трошкова извршног поступка и за износ од 4.518,96 динара на име камате обрачунате од дана доспелости сваког појединачног месечног потраживања за које је поднет предлог за извршење до дана последње уплате 15.12.2015. године и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 28.169,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као

изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби Закона о облигационим односима и Одлуке о плаћању комуналних услуга на територији града Београда, након оцене неоснованости истакнутог приговора недостатка пасивне легитимације, обавезан је тужени да тужиоцу, за период од јануара 2013. године закључно са новембром 2013. године, исплати дуг за извршене комуналне услуге. Према датим разлозима, тужени применом правила о терету доказивања из члана 231. ЗПП није доказао да је за спорни период према тужиоцу испунио обавезу плаћања накнаде за пружене комуналне услуге, нити да је тужилац издавао неодговарајуће рачуне утолико што се исти односе на пословни простор, а не на стан који је у власништву туженог.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је другостепена одлука у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Ревизијом се оспорава оцена доказа и правилно утврђено чињенично стање, што не представља разлог за примену института изузетне дозвољености ревизије. Примена овог института је предвиђена искључиво за питања материјалног права, па је потребно да се у ревизији јасно наведе правно питање чије се разматрање предлаже и образложи потреба његовог разматрања у смислу испуњења услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП, што у конкретном случају није учињено. Из одлуке коју је тужени доставио уз ревизију не произлази закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији. Правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом, какав је у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Тужени током поступка није указивао на неправилности у поступку који је претходио доношењу закључка о извршењу, односно да му тужилац пре покретања поступка наплате потраживања није уручио обавештење о основу у висини дуга, нити му оставио додатни рок за измирење дуга, па ти наводи, истакнути у ревизији, нису били предмет оцене нижестепених судова, због чега су без утицаја на другачију одлуку о дозвољености изузетне ревизије.

Из наведених разлога, нису испуњени услови да се у овој парници дозволи одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, па је Врховни суд применом члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези одредбе члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Предлог за извршење у овој правној ствари поднет је 31.01.2014. године. Вредност предмета спора је 19.207,45 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења предлога за извршење у смислу одредби члана 468. ЗПП, то се ради о спору мале вредности у којем против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић